

Brána 3

„Jsi úplně neschopný! Nechat se vyhodit od IGV!“

„Nevyhodili mě.“

„Ale určitě tě brzy vyhodí. Jen se na sebe podívej. Jsi hrozný ubožák. Už tě nechci vidět!“

Daniel šel spojovací chodbou a přemýšlel o včerejším rozhovoru se svoji dívkou. Vlastně už bývalou, dala mu košem. Zrovna se mu nedařilo v práci a ona se s ním kvůli tomu hned rozešla. Navíc do toho začala zatahovat další věci, jako třeba jeho neohrabanost. Takovouhle zradu od ní tedy nečekal. Když si znova a znova přehrával její slova v mysli, uvědomil si, že to nejspíš plánovala už dlouho, jen teď dostala dobrou záminku.

Jako kdyby byla práce pro IGV něco jednoduchého. Dělalí tam ti nejlepší vědci na světě. Ten se ostatně za posledních pár desítek let hodně změnil. Zvláště po tom, co lidé zjistili, že nejsou ve vesmíru sami. Docela nedaleko, jen na druhé straně Mléčné soustavy, je planeta podobná té naší. Vlastně je na první pohled úplně stejná. Dokonce i její obyvatelé, Akiramové, jsou svým vzhledem od lidí k nerozeznání.

Ale odlišnosti mezi oběma planetami přece jen existují. Od těch nejbánálnějších, jakými jsou například různé druhy ovoce, až po takové, že Akiramové neznají západ slunce, protože jejich slunce nikdy nezapadá, ale je zastíněno jinou planetou uprostřed oblohy.

Mezitím se Dan dostal na hlavní křižovátku a podvědomě odbočil do jedné z chodeb. Měl namířeno na přistávací plochu. Za chvíli má přiletět Akiramská loď a odvézt si první, dlouho očekávanou dodávku ampulí s Biospirinem. Hlavním problémem spolupráce obou světů totiž dávno nebyla vzdálenost a technika, ale fakt, že Akiramové vydrží v našem ovzduší jen pár hodin a pak se rozplynou. Na své planetě umírají stejně jako lidé, ale tady se prostě vypaří jako pára nad hrcem. Nikdo tenhle jev zatím nedokázal objasnit, takže nikdo ani nevěděl, jestli to pro Akiramy znamená smrt nebo něco jiného. Proto se Akiramové na Zemi moc nezdržují a když musí, tak v blízkosti své lodi, kde mají vytvořenou umělou atmosféru.

Velkým pokrokem však bylo, když společnost InterGalaktického Výzkumu objevila přípravek, který jejich rozplynutí dokáže oddálit až o měsíce - Biospirin. Dan sám ho programoval. Ano, dneska se už vše programuje, od tablet až po stroje. Po tom, co bylo objeveno biologicko-komponentální programování, šel vývoj rychle kupředu. Bohužel udělal v programu chybu a kdyby ji kolega včas neodhalil, projekt by ztroskotal. Byl z něj vyřazen a přidělen k méně lukrativnímu úkolu.

První historické předání Biospirinu si ale nenechá ujít. Poslední zatáčka chodby a bude na přistávací ploše, kde by právě měla dosedat vyslaná loď. Ale co to?

Danova už tak špatná nálada se ještě zhoršila. Jak byl zamyšlen, odbočil na křižovatce do brány číslo 3, která vede k technickým prostorům lodi a ne do jedničky, ústící na přistávací ploše u výstupního můstku. Slavnostní ceremoniál už nestihne, ani kdyby běžel. Rozhněván sám na sebe se posadil do stínu velkých železných sudů a začal se sám litovat. Vesmírný kolos, který právě začal přistávat, odtud mohl sledovat stejně jako z hlavní rampy, ale vůbec ho nezajímal. Takových přistání už viděl mnoho. Místo Akiramského vyslence si tu může pokecat akorát tak s některým z údržbářů ze Země, kteří na těchto lodích často pracovali.

Seděl tam dlouho, takže si ani nevšiml, když z lodi vystoupily dvě mladé ženy v kombinézách techniků a namířily si to rovnou k němu. Jako by té smůly už nebylo dost, usmyslel si postavil se právě ve chvíli, kdy procházely kolem něj. Zavrával a ramenem vrazil do bližší z žen tak prudce, že ji srazil na zem. Dopadla těžce na betonovou podlahu a zůstala ležet. Dan se k ní hned vrhl a začal ji neobratně pomáhat vstát. Kdyby však nezasáhla její přítelkyně, nejspíš by ji ještě víc ublížil.

Teprve když už stála pevně na obou nohách a prohlížela si krvácející loket, měl Dan možnost si ji prohlédnout. Vůbec si před tím nevšiml jak je krásná. Dlouhé blond vlasy jí splývaly až pod ramena a modré oči zářily jako dva drahokamy. Pro Dana se zastavil čas a neviděl nic jiného než ji. Ani si neuvědomil, že druhá žena odešla a nechala je tam osamotě. Dívka se na něj podívala a usmála, přestože to byl on, kdo ji zranil. Danovi se nahrnula krev do mozku a začal horečně

přemýšlet, co má dělat. Takle krásnou holku už do smrti nepotká. Kam se na ni hrabe jeho bývalá? Tuhle příležitost si nenechá ujít.

„Nezašla bys se mnou na večeři?“ vychrlil ze sebe neobratně.

„Neměl bys nějakou dezinfekci na ránu?“ zeptala se ho dívka. Dan se začervenal a kdyby mohl, nejraději by se studem propadl do země.

„Takže tě vzali hned po škole na jejich loď jako technika?“

„Jo, už od malička jsem to chtěla dělat. Vzrušovalo mě létat nekonečným vesmírem...“

Dan poslouchal její slova jako ve snu. Mluvila tím nejlíbeznějším hlasem a Afrodita proti ní byla ošklivka. Její jméno mu znělo jako zaklínadlo, Marika. Ještě teď nemohl uvěřit tomu, že jeho pozvání na večeři přijala. Dávno zapomněl na to, že zmeškal slavnostní ceremoniál. Vždyť tu sedí s nejkrásnější holkou, teď už minimálně dvou planet. A zdálo se mu, že i on v ní vzbuzuje sympatie. Celou dobu se na něj tak mile culí a ty šaty které si vzala, to určitě není jen tak náhodou. Takové si holky berou, jen když jim opravdu o někoho jde.

Přes počáteční rozpaky si nakonec padli do noty a jejich posezení v místní kavárně nebralo konce. Povídali si tak dlouho, až měl Dan pocit, jako by ji znal už léta. Sám ji o sobě pověděl snad všechno, kromě jeho posledního pracovního neúspěchu. Měl strach, aby se situace s rozchodem neopakovala. Nechal ji při vědomí, že na projektu pracoval.

Ona mu povídala hlavně o Akiramech, jejich planetě a životě. Nejvíce ho zajímalo tamní ovoce, které ještě nikdy neochutnal a o kterém Marika tolik básnila.

„Pro Pána, už musím běžet, zmeškám sraz s Annou,“ vykřikla, když se podívala na hodinky. Dan se ji snažil přimět, aby ještě zůstala, ale ona se nenechala dlouho přemlouvat. Rázně pro tento večer jeho žadonění ukončila, ale slíbila mu, že se zase uvidí. Dan tedy dále nenaléhal, přestože jí moc nevěřil.

Jeho chmurné představy se však nevyplnily a několik dalších týdnů žil jako v pohádce. Trávil s Marikou každou volnou chvíli. Navštívili snad všechny kavárny ve městě, chodili na 3D filmy i na romantické procházky přírodou, kterou se podařilo lidstvu zachránit za pět minut dvanáct. Jediné, co ho trápilo, že mu vždy před západem slunce utekla na loď za Annou kvůli práci. Ale nepřemýšlel nad tím. Byla to její práce a on byl dokonale šťastný.

Chvilé jejich rozloučení se však neúprosně blížila, až jednoho dne skutečně přišla. Akiramská loď odlétala zpět a Marika musela s nimi. Měli domluvenou poslední schůzku a Daniel se na ni připravoval jako na první rande. Už od rána mu bylo špatně od žaludku jak se těšil a když přišel na místo setkání, kolena se mu klepala, jako malému klukovi. Ale Marika stále nepřicházela.

Čekal půl hodiny, hodinu a ona nikde. Nakonec se rozhodl dojet na základnu, aby zjistil, co se děje. Nebyl však vpuštěn. Vrátný mu oznámil, že kvůli nenadálé poruše na lodi je základna z bezpečnostních důvodů uzavřena a nikdo nesmí dovnitř. Nepomohlo žádné přesvědčování. Vše bylo ztraceno. Marika nepřišla, protože měla plné ruce práce, aby do startu vše opravili. Neuvidí ji dřív jak za několik měsíců, kdy snad přiletí s touhle lodí zpět. Teprve nyní si začal uvědomovat, jak málo ji znal. Vždyť ani nevěděl, kde bydlí.

Dan prošel bránou 3, snad aby si připomněl jejich první setkání. Stál na přistávací ploše a díval se vzhůru, jakoby tam nahoře chtěl uvidět loď, která před několika hodinami odvezla jeho milovanou. Uvnitř ho něco svíralo.

„Říkal jsi, že jsi nikdy neměl Akiramské ovoce?“ ozval se najednou známý hlas za jeho zády. Dan se otočil. Stála tam Marika a v rukou držela cizokrajné plody. Hned si oba padli do náruče a vroucně se políbili. „Nemohla jsem odletět bez rozloučení.“ Z Danova srdce spadl kámen, ale Marika pokračovala dál. „Víš, říkal jsi, že jsi dělal na Biospirinu. Slyšela jsem, že každý programátor od vás nějaké dostal. Potřebovala bych pro Annu, musela tu zůstat se mnou.“

Dan se na ni překvapeně podíval a zbledl. Jeho polopravda byla odhalena. Sklopil oči a Marika vše pochopila. Na plochu vešla Anna, žena, která tu byla s Marikou, když ji před několika týdny srazil na zem. „Tak co, už jsi mu řekla o tu ampuli? Máš už jen dvě hodiny.“ Danovi se zatmělo před očima.

Džíp uháněl po silnici k výzkumnému ústavu, kde by určitě měla být dávka Biospirinu. Nemluvili spolu, ale ani na sebe nebyli našťvaní. Oba si neřekli celou pravdu. Dan zkontroloval čas. To nemají šanci stihnout.

„Zastav,“ řekla tiše Marika. Dan ji poslechl. Vystoupili z auta a ona ho vzala za ruku. „Podívej, váš západ slunce. Nikdy jsem ho neviděla. Je to tak romantické.“ Oba se pevně objali a stáli spolu obklopeni nesmírným blahem.

A pak najednou Dan přestal vnímat její horké tělo. Byla pryč. Na tváři ucítil chladnou slzu a v mysli uslyšej znít její jméno Marika, Marika, Akiram. Usmál se.

Nasedl do džípu a pokračoval dál. Čeká ho práce. Musí zjistit, co se stalo s vypařenými Akirami.